

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci Svarez, Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Conimbricensi Academia Olim
Primarij Theologiae Professoris emeriti, Opvs De Triplici
Virtute Theologica, Fide, Spe, Et ...**

Suárez, Francisco

Mogvntiae, 1622

Sect. 8. An Papa sine Concilio sit certa regula fidei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93448)

rem auctoritatem, quam Concilium generale confirmatum. In his ergo tribus assertionibus, nulla est dubitatio. In hac vero ultima posset aliquid inesse difficultatis, sed facile expeditur potest ex his quæ tradunt Auctores citati, & ideo non immoror.

Dubium de
definiendo 4.
modo.

Quid sen-
tiant Pa-
tristices.

Quid vero
Caiet Bellar-
min Et ple-
rique alii.

Auctoritas in-
dicium.

Concil. gen-
definiens f.
& modo
non est re-
gula fidei.

11. At vero quando Pontifex solum adest in Concilio per legatos, sine instructione particulari, & totum Concilium cum legatis aliquid definit, est graue dubium, an tale Concilium possit errare, & consequenter, an talis definitio faciat fidem ante confirmationem Pontificis: nam in hoc sunt opinioniones inter Catholicos: Parisienses enim, & alij qui credunt, tale Concilium esse supra Pontificem, consequenter affirmant, eius definitionem esse infallibilem, quia est à suprema potestate, & quia illud Concilium representat Ecclesiam vniuersalem. Contrarium vero docent Caiet. Turrecrem. quos refert, & sequitur Bellarm. lib. 2. de Concilijs cap. 11. Quibus adde Castrum lib. 1. de iusta heretic. punit. cap. 6. Quia verissimum est, Papam esse supra tale Concilium, quia infallibilitas nec inuenitur directe promissa tali Concilio, nec delegabilis est, & propter reliqua, quæ in eis videri possunt. Ego autem breuiter censeo, illud Concilium non esse regulam fidei, quia saltem eius auctoritas infallibilis est sub opinione, & quia non habet iurisdictionem ad obligandam Ecclesiam ante confirmationem. Nihilominus tamen probabilissimum censeo, non permissurum Deum, vt tale Concilium legitime procedendo erraret, vtique faciendo, quod in se est, non tam propter ipsum, quam propter Pontificem, quia esset magna perplexitas, & magnum scandalum Ecclesie, si Pontifex, & Concilium inter se dissentirent. Vnde à fortiori constat, generale Concilium definiens duobus vltimis modis, scilicet, vel contra instructionem Pontificis, quando illam misit etiam consentientibus legatis, vel illis dissentientibus, etiam si instructionem non habuerint, non esse regulam fidei, sed posse errare, quia non procedit legitime, sed vtroque modo à capite discordat.

Doctrinam de Pontifice vberius vide infra disputat. 10.

SECTIO VIII.

Vtrum Summus Pontifex etiam sine Concilio generali, sit infallibilis regula fidei.

DE Summo Pontifice duplex est potissima disputatio: vna de dignitate, & primatu eius, an fuerit ex institutione Christi, & consequenter sit de iure diuino: sed hæc pars supponenda potius nunc est, quam disputanda, quia reuera non est huius loci propria neque datur temporis commoditas, legi ergo possunt citati Auctores, præsertim Turrecrem. Cano. & Bellarm. & Caietan. in opusculis de hac re. Nos ergo supponimus tanquam de fide certum, Christum Dominum instituisse Ecclesiam suam, vt esset vna spiritualis respublica, habens monarchicum regimen, quod ipsemet Christus in Petro inchoauit, vt perpetuo duraret in successoribus eius. Ita constat ex promissione Christi Matth. 16. Super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam: Nam est moraliter euident, per illum articulum, Hanc, Petrum designasse, præmiserat enim, Tu es Petrus, & statim subiungit, & porta inferi non præualebunt aduersus eam, significans per petuitatem & diffluit fundari in illa Petra, & consequenter illam Petram fore perpetuam, non in persona, sed in cathedra, & successionem. Et illi eodem modo statim promittit, peculiari, & singulari excellentia, clauem Ecclesie dicens. Tibi dabo clauem regni cælorum. Denique, promissionem hanc prope assentionem suam Christus impleuit Ioan. 21. dicens Petro,

Vide lib. 1.
de retentione
fidei cap. 10.
& infra disp.
10. scilicet.
Instituisse
Christum
monarchiam
Ecclesie, est
de fide.

Pasce agnos, & pasce oues meas, id est, rege & gubernare: hoc enim in humilibus locis significat verbum pascedi in Scriptura, iuxta Phralim Hebraicam. Totum gregem meum, à minimo vsque ad magnum, qui per agnos, & oues significatur: itaque ex consonantia horum locorum, & verborum proprietate, & ex rei necessitate, & materie grauitate, & ex communi sensu, ac traditione Ecclesie & Patrum omnium, constat Christum ibi instituisse primatum Ecclesie in persona Petri, vt in successoribus eius perpetuo duraret: & ita est hic articulus tenendus, non solum tanquam de fide, sed tanquam vnum ex præcipuis fundamentis fidei, & maxime necessarium, ad tollendas hæreses, & schismata, vt citati auctores latissime prosequuntur, referendo Patres, quos breuiter, & erudite colligit Maldonat. in vtrumque locum Matth. & Ioan. satis accurate illa exponendo.

2. Altera pars huius disputationis est de potestate Pontificis, quæ plura membra complectitur ad varias materias pertinentia, habet enim supremam potestatem iurisdictionis in foro sacramentali, de qua dictum est in materia de penitentia disp. 16. habet deinde supremam iurisdictionem in externo foro spirituali, & Ecclesiastico, quæ legislatiua est, seu directiua, & consequenter etiam est dispensatiua, & de illa tractauimus, in materia de legibus lib. 4. à principio, & lib. 3. de sententia fidei à cap. 6. & multa in tractatu de voto lib. 6. cap. 9. & de iuramento lib. 2. cap. 30. est etiam potestas coactiua, de qua in tomo de censuris disp. 1. sect. 2. dictum est. Extenditur etiam ad dispensandum indulgentiarum thesaurum, vt in tomo de penitentia disp. 39. declaratum est. Solum ergo superest dicendum de potestate definiendi, seu docendi Ecclesiam cum infallibilitate, quæ propria est huius loci: & quia de Pontifice, vt definiunt simul cum Concilio generali, iam dictum est, solum superest inquirendum. Vtrum si solus definiat absque generali Concilio, eandem habeat infallibilitatem: & sit regula fidei, vel possit errare: Quia non solum hæretici affirmant errare posse, quod mirum non est, cum primatum eius negent, verum etiam aliqui catholici dubij sint: quia licet primatum agnoscant supra singulos de ecclesia, non tamen supra totam Ecclesiam collectivè, & in Concilio generali congregatam, quod etiam fundamentum saluum est, & ideo illo omisso,

Recessentur
varie Pontificis potestates.

Præfens quæ-
ditio est solu-
de potestate
definiendi.

3. Ratio dubitandi esse potest. Primo, quia vna regula viua sufficit ecclesie, & hæc iam assignata est, scilicet Concilium generale legitimum, & approbatum: ergo Pontifex per se non est regula. Probatur consequentia, tum quia in potestate tam singulari, & excellenti, non oportuit dari multitudinem, tum maxime, quia in negotio tam graui non expediebat ecclesie, vt solus Pontifex sine supremo examine, quale sit in Concilio generali possit res definire. Vnde argumentor secundo, quia alias, quidquid Pontifex definiret, etiam si temere, & sine debito Concilio id faceret, esset de fide credendum, quod durissimum est. Tertio est communis difficultas: quia definitio semper fit à particulari persona, vt constat, sed nunquam est de fide hanc personam, quæ loquitur, esse verum Pontificem: ergo nunquam potest esse de fide, quod definit.

Partis neg-
argum. 1.

Secundum.

Tertium.

4. Nihilominus veritas Catholica est, Pontificem definientem ex cathedra, esse regulam fidei, quæ errare non potest, quando aliquid authenticè proponit vniuersæ ecclesie, tanquam de fide diuina credendum: ita docent hoc tempore omnes Catholici Doctores, & censeo, esse rem de fide certam, quæ in primis probari potest ex testimonijs pproxime citatis. Nam Christus dedit Petro, & successoribus eius auctoritatem pascendi Ecclesiam, maxime in doctrina: & singulari modo, id est, non tantum per auctoritatem prædicandi, quam omnibus Apostolis iadifferenter tribuit, cum dicit, Euntes docete omnes gentes,

Assert. affir-
Catholica.

Probat. 1.
ex Script.

gentes, & prædicat Evangelium omni creatura, sed per potestatem iurisdictionis, interpretandi, seu proponendi veritates credendas, & sub obligatione illas credendi: ergo hæc potestas habet necessario adiunctam infallibilitatem, & assensum Spiritus sancti, ut non erret. Consequentia probatur, quia hoc necessarium est propter infallibilitatem Ecclesie in credendo, quam supra ostendimus, nam si Pontifex docens illo modo, eam posset decipere, etiam ipsa posset decipi: imo cogeretur ad errorem, quia credere teneretur. Antecedens autem patet ex verbis Christi supra ponderatis, & ex traditione Pontificum, & Patrum: hæc enim ratione, docet Ecclesiam Romanam esse matrem, & magistram omnium Ecclesiarum. Vnde Damasus Papa epistola ad Stephanum, vocat Pontificem doctorem Orthodoxæ, & immaculatæ fidei, quod etiam agnoscit Hieron. in epist. ad eundem Damasum, de nomine Hypostasis. Atque ita idem probat alter locus, de fundatione, & edificatione Ecclesie super Petrum: nam si Petrus, vel successor eius posset Ecclesiam decipere, non esset firmum, & stabile ædificium, cum a fide penderet, & ipsa fides respectu Ecclesie, etiam penderet ex hoc fundamento. Vnde etiam concluditur, ita esse intelligendam aliam Christi promissionem Luc. 22. Ego rogavi pro te, ut non deficiat fides tua: intelligitur enim de Petro, non pro illo tantum, sed ut erat futurus petra, & perpetuum Ecclesie fundamentum, & ita durat in successoribus, saltem quatenus Pontifices sunt, ut exposuit Leo Papa serm. primo & secundo de assumptione sua, & Innocent. III. in Cap. Misere de Baptismo, & multis alij pontifices in suis epistolis decretalibus.

Probat. 1.
ex consensu
sancti ec-
clesie.

5. Secundo igitur, & principaliter probatur assertio, ex consensu, & traditione Ecclesie: nam in primis, ut dicebam, Pontifices à principio hanc potestatem in se agnouerunt, & illa vti sunt, & non est verisimile illam usurpasse, tum propter eorum multitudinem, & magnam sanctitatem, tum propter consensionem, & obedientiam Ecclesie. Deinde ipsamet Concilia generalia approbata hanc in pontifice potestatem recognoscunt, ut patet ex Concilio Viennensi in Clem. v. de sum. Trinit. & ex Concilio Florent. sess. 25. in fi. & ex Lateran. sub Leone X. qui articulum 24. Lutheri, hanc veritatem negantis, tanquam hæreticum damnauit. Item Concilia provincialia à pontificibus confirmata recipiuntur ab Ecclesia tanquam regula fidei infallibilia, ut patet ex Concilio Mileuitano, & Arausico. & ex multis Toleran. & Carthaginensibus, & præcipue de Romanis, seu Lateranensibus, de quibus ita sentiunt omnes Catholici Doctores: ergo signum est, Pontificem, sine Concilio generali, posse aliquid de fide constituere, & consequenter sine Concilio provinciali: nam est eadem, vel maior ratio, quia potest alio modo sufficientem diligentiam adhibere. Denique ita etiam senserunt omnes Patres antiqui quos refert Vualden. lib. 3. doctrinalis, Hosius in confes. fidei cap. 53. Canoh. 5. & 7. de Locis. Turrecrem. lib. 2. Sum. cap. 109. & sequentibus, & Bellarm. lib. 3. de Pontifice, Salmeron super March. 16. & super alia testimonia citata, & ibi expositores moderni, & videri etiam potest Directorium Inquisitorum 2. part. quaest. 3. & 7. vsque ad 17. & Penha in scholijs ad illas.

Probat. 2.
ratione, quia
in primis
potestas
potestatem
causam
Concilii
ostendit.

6. Tercio possumus hanc veritatem ratione explicare, quia in primis non expediebat Ecclesie, propter quam hæc potestas data est Pontifici, ut illa daretur quasi alligata, & dependens à Concilio generali: ergo verisimile non est ita fuisse datam, ac subinde poterit Pontifex, sine tali Concilio veritatem definire, sine periculo erroris. Antecedens ostenditur primo, quia difficillimum est Concil. generale congregare, & ordinari fieri non potest sine magno labore, & dispendio Ecclesie, & aliquando po-

test esse moraliter impossibile, propter persecutiones, bella, vel alia impedimenta. Aliund vero potest sepe instare necessitas dammandi novam insurgentem hæresim, vel declarandi veritatem aliquam necessariam, quæ in dubium reuocatur: ergo oportuit Summum Pontificem habere hanc potestatem independentem à Concilio generali. Secundo, quia ita erat utilius ad maiorem Ecclesie unitatem, quia nisi caput Ecclesie haberet in omnibus superiorem potestatem, facile posset oriri schismata. Tercio nunquam legimus hanc potestatem datam esse Pontifici dependentem à Concilio: sed potius è conuerso, datam esse Concilio dependentem à Papa. Vnderatione illius habet infallibilitatem, & ideo ante confirmationem eius non habet dictam auctoritatem: ergo Pontifex per se habet illam, unde de facto solent Concilia generalia illius sequi iudicium, ut videre licet in Ephesino 1. & in Chalcedonensi, & in Nicæno secundo. Et videri etiam potest Innocent. I. epist. 26. & Gregor. lib. 4. epistol. 32. & Gelas. in epistola ad Faustum.

Corollar. 1.
de præceptis
morum.

7. Et ex hac generali assertionem sequitur primo Pontificem non posse errare, in præceptis, seu rebus moralibus, quas tradit, vel approbat pro vniuersa Ecclesia. Hoc intelligendum, quantum ad substantiam, seu quantum ad honestatem morum: nam quoad circumstantias, vel multiplicandi præcepta, vel rigorem, aut nimias pœnas, non est inconueniens aliquando committere aliquem humanum defectum, quia hoc non est contra Ecclesie sanctitatem: approbare autem turpia, pro honestis, vel è conuerso, damnare honesta tanquam iniqua, repugnat veritati, & sanctitati Ecclesie: & ideo in his etiam non potest errare Pontifex. Quod dixit esse de fide Antonin. 3. p. tit. 12. cap. 8. §. 2. Cano vero lib. 5. de locis capit. 5. dixit parum dilatare. Alij vero recentiores paulo minus rem hanc exaggerant. Molina de iust. disp. 325. Bellarm. lib. 4. de Roman. Pontif. ca. 5. Declaratur exemplo. Nam Ecclesia approbavit communionem laicorum, sub vna specie, tanquam sufficientem ad salutem, & ideo hoc habetur tanquam certum de fide, iuxta Concil. Trident. sess. 22. cap. 1. sed in hac, & simili materia, ut Ecclesia id teneat, sufficit approbatio Pontificis, imo illam tenetur Ecclesia sequi: ergo ut Ecclesia non erret, necesse est, ut Pontifex in tali materia errare non possit, & ita sensit etiam Innocent. III. in Capitul. Per venerabilem, qui filij sint legitimi. Denique omnia adducta in assertionem, hoc corollarium confirmant: præsertim quia, ut supra dicebam decreta morum includunt doctrinam moralem, non minus necessariam ad salutem, quam sint alie veritates fidei.

De fide esse
putatur ab
Antonin. &
Cano.

8. Secundo inferitur non posse errare pontificem in Sanctorum canonizatione, ut recte docuit D. Thom. Quodlib. 9. art. ultimo. Anton. & Cano. supra, & Bellarm. lib. 1. de Sanctorum beatitudine ca. 5. Azor. tom. 2. lib. 5. cap. 6. q. 5. Valen. 10. 3. d. 1. q. 1. pun. 7. §. 40. Verfic. Itaque quod ad Sylu. Canonizatio. q. 3. ubi refert Ioannem de Napoli absolute damnatam contrarium de hæresi. Turrecrem. lib. 2. Sum. cap. 110. Sumitur vero nostrum corollarium ex Gregor. in capit. Sicut, dist. 15. & Bernard. epistol. 174. ad Lugdunenses. Ratio vero est quia hæc est pars quedam materie moralis, & valde necessaria, ut Ecclesia non erret in cultu, & adoratione religionis, alias contingere posset, ut coleret hominem damnatum, & ad illum preces funderet, quod est etiam contra puritatem, & sanctitatem Ecclesie. Item non licet fidelibus dubitare de gloria Sancti Canonizati, id enim sub præscisa obligatione precipiunt pontifices, in ipsa Canonizatione: ergo oportet ut illi præcepto non possint subesse error, alias deficeret Deus in re maxime necessaria Ecclesie, quod est contra prouidentiam, & promissiones eius, & ideo quauis hæc illatio non sit de fide, censeo esse sanæ certam, & contra-

Corollar. 2.
de canoniza-
tione Sancto-
rum, de qua
in Defens. fi-
dei lib. 1. c. 8.
nonnulla.

Et ratio.

Temenarium
est sentire
contra præ-
cedens co-
rolla.

FIAT

tiam esse impiam, ac temerariam. Lege, si placet, Valden. tom. 3. doctrin. tit. 14. cap. 22. & sequent. Castr. lib. 1. de iust. haret. pun. cap. 6. Anconitanum q. 14. & sequentibus.

Carol. 1. de approbatione Religio. num.

Cani error circa hoc collat.

Ratio pro eodem collat.

Ad 1. argum. in num. 1.

Ad secund.

Ad 1. arg.

9. Tertio infero, non posse Pontificem errare in approbatione religionis: ita tradimus etiam a clarius to. 3. de Religione lib. 2. cap. 17. & amplectuntur recentiores communiter. Azor. to. 2. lib. 5. cap. 7. q. 2. Valentia supra, & quos dicto loco citamus, quod intelligendum est, quoad substantiam eius, quidquid sit de circumstantiis, ut esse possunt, vel in approbatione religionis non necessariis, vel in nimia multitudinem earum, quamvis etiam in his non sit temere ferendum iudicium: substantiam autem voco, quod religio approbata, non solum non sit noxia, vel inutilis, sed etiam simpliciter sit via ad perfectionem, in quo grauiterrauit Cano dicto lib. 5. cap. 5. contrarium sentiens: nam illud temerarium reputauit Diuus Thom. opuscul. 19. cap. quarto, & dicta assertio est valde consentanea Concilio Tridentino sess. 23. capit. 16. de regularibus, & Concilio Constant. quod damnauit Vuclephum, & Ioannē Huss, quia male sentiebant de religionibus à Sede Apostolica approbatis, quos refellit Vualden supra tit. nono, præsertim à cap. 83. Bellarm. lib. de Monachis, & alij scribentes contra hæretic. Denique fauet communis sensus ecclesiarum, ita sentientis de religionibus approbatis, & contrarium tanquā scandalosum, & impium damnatis. Ratio vero est, quia hæc etiam est magna pars materię moralis: oportet enim, ut ecclesia habeat securitatem & certitudinem, non tantum in præceptis, sed etiam in cõsilijs, & in via perfectionis. Item, quia approbare religionem, est quasi canonizare tale institutum, ut sanctum: ergo ad prouidentiam spiritus sancti spectat, ut in hoc non permittat errare Ecclesiam, quam specialiter regit. Erraret autem ecclesia, si Pontifex posset errare: ergo credendum non est, id accidere posse.

10. Primum argumentum ex dictis solutum est: nam re vera in ecclesia non sunt duæ regulæ infallibiles viuz, sed vna tantum, quæ est Summus Pontifex, qui potest varijs modis uti ad definiendum sua potestate, prout opportunitas tulerit & ecclesie fuerit expediens, & ideo vnus illorum modorum est, definire cum Concilio generali, quia interdum expedit, ad maiorem ecclesie satisfactionem, utque magis constet de communi consensu eius, & ad maiorem confusionem hæreticorum, vel quoruncunque contradicentium, ut recte nobis declararunt Apostoli, exemplo suo Act. 15. & ad Galat. 2.

11. In secundo vero argumento postulat, quam diligentiam debeat Pontifex adhibere ad definiendum, quando Concilium generale non congregat: Ad quod breuiter respondeo, aliquam, sine dubio, esse necessariam, quia Deus non vult, ut homines temere iudicent, vel gubernent: quanta vero futura sit, nullo iure, saltem diuino definitum est, sed prudentie ipsius Pontificis relinquitur. Solet autem quæri quid sit futurum, si Pontifex sine præmissa diligentia definiat: aliqui dicunt posse tunc Pontificem errare, & ecclesiam posse tunc non assentiri, sed hoc periculosum est, quia ecclesie non poterit constare, an Pontifex adhibuerit sufficientem diligentiam necne, vel relinquatur singulorum arbitrio, ut iudicent, an diligentia sufficiens fuerit, & ideo melius, ut existimo, responderetur, non admittendo casum: nam Spiritus sanctus qui regit ecclesiam non permittet Pontificem tam imprudenter definire, & ideo quoties absolute definit, credendum est sufficientem diligentiam præmisisse.

12. In ultimo argumento petitur quæstio superioribus annis valde controuersa, an sit de fide, hunc Pontificem, esse verum Pontificem? quam non possum nunc pro dignitate disputare, breuiter tamen multi sentiunt non esse hoc de fide, sed vix poterunt

sustinere certitudinem fidei in rebus definitis à Pontifice, nisi consequenter dicant, non solum Pontificem verum, sed etiam nec reprobatum ab ecclesia, posse errare definiendo, quod censet Bellarm. supra. Ego tamen fere ante triginta annos, hoc est anno Domini 1585. docui Romæ, esse de fide, hunc Pontificem esse verum Pontificem, postquam sufficienti consensu totius ecclesie receptus est, & ita approbatus, ut omnes illi obedire teneantur, etiam in definitionibus fidei, quia hæc obligatio, necessario supponit illam certam fidem, & illa veritas particularis, est sufficienter contenta in vniuersali dogmate fidei, quod successor Petri est verus Pontifex, & tunc sufficienter applicatur, & fidelibus proponitur. Quam sententiam postea nostri, vel publicis disputationibus defendebant, vel typis etiam nonnulli mandarunt. Ex quibus consilijs potest Alphonsus Salmeron libro primo in Epistol. Pauli, parte secund. disputat. de ecclesia, satis ante medium à S. Angelicam. Albertinus tom. prim. coroll. 3. Theologico, ex tertio principio philosophico quæst. 3. à num. 10. Valentia supra, in §. 38. verfic. Secunda ratio, licet ipsius probatio parum concludat. Reliqua videri possunt in supracitatis authoribus.

Vide infra disp. 10. sect.

DISPUTATIO SEXTA.

De Actu fidei.

Dist tractatum de obiecto fidei, priusquam dicamus de illius habitu, dicendum est de actu, qui natura sua prior est, nam propter illum est habitus, & ab illo speciem sumit: actus autem fidei, secundum generalem rationem suam abstrahit ab humana, & diuina fide, in præsentem tamen solum de diuina tractamus, & ideo supponimus omnia, quæ de humana fide, seu de communi ratione actus fidei solent Dialectici disputare. Similiter actus fidei diuine conuenit cum alijs actibus virtutum in fusarum, in ratione actus supernaturalis, ad quem ex vi suæ speciei, & nature, est diuina gratia necessaria, & de illa etiam sub hac generali ratione nihil in præsentem dicendum est, quia ad materiam de Gratia spectat, & ibi sufficienter dictum est, libro secundo à capite quarto. Relinquitur ergo consideranda propria, & specifica ratio, actus fidei in fusæ: de quo prius substantiam, deinde proprietates, postea causas, & effectus considerabimus. Aduertendum autem est, actum fidei non habere ex natura sua causam, quæ cogat, seu necessitet intellectum ad illum efficiendum; quia euidens non est, & hinc fit, ut voluntas sit necessaria ad illum præstandum: & quia ante omnem voluntatem necessarium est iudicium, quod ad volendum inducat, quia nihil volitum, quin præcognitum, ideo etiam ante voluntatem credendi, necessarium est simile iudicium. Vnde resultant tres actus à nobis explicandi, qui incipiunt à iudicio, quo homo statuit expedire credere, seu credendum esse, & inde fit progressus ad voluntatem credendi, & tandem elicitur actus fidei, in quo fides consummatur: & ideo contrario ordine dicendum est, ac primo de hoc ipso actu, in quo fides consistit.

Totius disputationis partes.

SECTIO PRIMA.

Utrum fides sit Actus intellectus, & quomodo definiri possit?

In principio huius materię, disputatione primæ dixi late de nomine fidei, atque ostendi, & actum intellectus, & voluntatis significare posse; ut ergo non sit iterum de nomine disputatio, suppono sermonem